

УДК 347.626

Маріанна Біленко,

кандидат юридичних наук,
науковий співробітник відділу проблем приватного права
НДІ приватного права і підприємництва
імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України

ПІДСТАВИ НАБУТТЯ ПРАВА СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

Сімя — один із шедеврів природи.

Д. Сантаяна

У статті на основі норм чинного законодавства здійснено теоретичне дослідження правового регулювання підстав набуття права спільної сумісної власності подружжя. Розглянуто головні юридичні факти, на підставі яких виникає спільна сумісна власність подружжя в контексті сучасного сімейного законодавства.

Ключові слова: право власності, подружжя, майно, власність, сім'я, договір, спільна сумісна власність, спільні кошти, режим спільності, підстави набуття права спільної власності.

Соціально-економічні зміни, які бурхливо відбуваються в нашій країні останнім часом, спричиняють величезний вплив на розвиток законодавства в Україні. Трансформація внутрішньосімейних майнових відносин між подружжям, яка була спричинена передусім бурхливим розвитком права приватної власності, підприємництва, а також можливістю договірного регулювання, теж не залишається осторонь. Правове регулювання майнових відносин є сім'ї, а саме у шлюбі, який являє собою основу сімейного життя, були і будуть актуальними. Безперервний розвиток і еволюція суспільства дійсно вимагає змін, а отже, не можуть залишатися незмінними погляди на права та обов'язки подружжя. Одним із найбільш важливих аспектів майнових відносин подружжя є відносини, які виникають з приводу власності.

Спеціально або опосередковано торкаються досліджуваних правовідносин у своїх працях М. В. Антокольська, В. К. Антошкіна, Т. О. Ариванюк, О. В. Дзера, І. В. Жилінкова, О. М. Калітенко, В. П. Маслов, І. К. Піскарьова, М. О. Рейхель, З. В. Ромовська, В. О. Рясенцева, Є. О. Харитоновна та ін.

Майнові права та обов'язки подружжя досить детально регламентуються у

правових системах сучасності. Це відносини з приводу режиму майна подружжя, порядку управління ним, надання матеріального утримання одне одному. Існують три основні види правового режиму майна подружжя: спільності, роздільності та змішаний режим. Як зазначає Т. О. Ариванюк, правовий режим майна — це відносно самостійний комплекс правових засобів, які встановлюють засади правового регулювання відносин щодо спільного і роздільного майна подружжя та захисту їх порушених прав. Зміст правового режиму є багатограним і складним, адже ним можуть охоплюватися різноманітні сфери майнових відносин між подружжям. Під правовим режимом майна подружжя необхідно розуміти правовий режим не лише спільного майна, а й роздільного [1]

Режим майна подружжя, який діє в Україні, за своїми ознаками належить до режиму спільності набутого майна. Нині майнові відносини між подружжям регульовані переважно Сімейним кодексом України, а в разі потреби можливе субсидіарне застосування норм цивільного законодавства, що визначають зміст прав громадян, порядок укладення угод та ін. Згідно з Сімейним кодексом України майно, набуте подружжям за час

шлюбу, належить дружині та чоловікові на підставі спільної сумісної власності, незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу). Вважається, що кожна річ, набута під час шлюбу, крім речей індивідуального користування, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя [2]. З аналізу зазначеної норми випливає, що режим спільності розповсюджується тільки на майно, яке було набуто подружжям під час шлюбу, а тому даний режим не поширюється на майно, придбане до шлюбу або після його припинення. Тобто інші види майна (дошлюбне майно, майно, що було отримане під час шлюбу за договором дарування, внаслідок спадщини тощо) не входять до спільного майна подружжя і належать кожному з них окремо. Це обумовлює порядок регулювання майнових відносин подружжя, визначає комплекс правових засобів, які залучаються для цього, основні цілі нормативного впливу на сімейні відносини [3]. Юридичне закріплення цей принцип дістав ще у Сімейному кодексі УРСР 1926 р. (Кодекс законів про сім'ю, опіку, шлюб і акти громадянського стану Української РСР). Однак детально майнові відносини подружжя були врегульовані лише Основами законодавства Союзу РСР і союзних республік про шлюб і сім'ю, прийнятими 27.06.1968 р., і прийнятим на їх розвиток шлюбно-сімейним законодавством союзних республік. На базі Основ був прийнятий Кодекс про шлюб та сім'ю України, затверджений Законом УРСР від 20.06.1969 р., який набрав чинності 01.01.1970 р. Тому є підстави говорити про те, що цей принцип випробуваний часом, який зберіг свою життєздатність у чинному законодавстві, і з огляду на це, є найбільш прийнятним для регулювання подібних відносин. З цього моменту більшість правових норм щодо власності подружжя не зазнавала суттєвих змін, що свідчить про вдалість вибраного правового механізму її регламентації.

Сімейний кодекс, на відміну від інших кодифікованих актів, містить прикладний перелік нажитого подружжям

під час шлюбу майна. Згідно зі ст. 61 Сімейного кодексу України об'єктом права спільної сумісної власності є заробітна плата, пенсія, стипендія, інші доходи, одержані одним із подружжя. Як що одним із подружжя укладено договір в інтересах сім'ї, то гроші, інше майно, в тому числі гонорар, виграш, які були одержані за цим договором, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Речі для професійних занять (музичні інструменти, оргтехніка, лікарське обладнання тощо), придбані за час шлюбу для одного з подружжя, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Це обумовлюється постійним розвитком цивільного обороту та виникненням нових об'єктів права власності, здійснення прав на які, у встановлених законом випадках, переноситься на площину сімейних правовідносин, оскільки безпосередньо пов'язане із реалізацією та захистом прав та законних інтересів їх учасників.

Винятком виступає лише майно, що є особистою приватною власністю дружини та чоловіка. Відповідно до ст. 57 Сімейного кодексу України особистою приватною власністю дружини, чоловіка є: майно, набуте нею, ним до шлюбу; майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування; майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто; житло, набуте нею, ним за час шлюбу внаслідок його приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду»; земельна ділянка, набута нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації земельної ділянки, що перебувала у її, його користуванні, або одержана внаслідок приватизації земельних ділянок державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, або одержана із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених Земельним кодексом України.

Як зазначає І. В. Жилінкова, при з'ясуванні правового режиму такого майна можуть виникати певні складнощі. В Україні діє загальний режим спільності майна подружжя, згідно з яким майно,

набуто за час шлюбу, вважається таким, що належить подружжю. Протилежне має бути доведено особою, яка вважає майно роздільним і таким, що належить їй особисто. У зв'язку з цим речі, набуті за час шлюбу, автоматично підпадають під режим спільного майна подружжя. Під час розгляду судами спорів щодо поділу майна подружжя нерідко вирішуються питання щодо визнання роздільним майна, набутого за час шлюбу одним із подружжя на власні кошти. Лише у випадку, коли чоловік/дружина зможуть довести в суді, що гроші, за які була набута річ, належали йому/їй особисто, майно може визнаватися роздільним. У разі спору доведення вказаних обставин буде здійснюватися заінтересованою стороною в суді. [4] Також особистою приватною власністю дружини та чоловіка є речі індивідуального користування, в тому числі коштовності, навіть тоді, коли вони були придбані за рахунок спільних коштів подружжя; є премії, нагороди, які вона, він одержали за особисті заслуги, але суд може визнати за другим із подружжя право на частку цієї премії, нагороди, якщо буде встановлено, що він своїми діями (ведення домашнього господарства, виховання дітей тощо) сприяв її одержанню; кошти, одержані як відшкодування за втрату (пошкодження) речі, яка їй, йому належала, а також як відшкодування завданої їй, йому моральної шкоди; страхові суми, одержані нею, ним за обов'язковим особистим страхуванням, а також за добровільним особистим страхуванням, якщо страхові внески сплачувалися за рахунок коштів, що були особистою приватною власністю кожного з них.

Тобто з наведеного можна дійти логічного висновку про те, що фактично законодавець визнає два режими особистого приватного майна дружини або чоловіка: майно, яке було набуто до вступу в шлюб, і майно, яке було набуто під час перебування у шлюбі. Якщо з першим більш-менш все зрозуміло, то з розмежуванням майна, яке набувається чоловіком або жінкою в особисту власність після реєстрації у державному органі реєстрації актів цивільного стану, є дещо складнішим.

Всім відомо, що основу сімейного жит-

тя неодмінно складає спільне майно подружжя. Однак незалежно від свого сімейного статусу подружжя може мати майно, яке належить кожному з них на праві особистої приватної власності. Особливістю такого майна є те, що у повсякденному житті таким майном може користуватися вся родина, але це зовсім не змінює правового режиму останнього. Також цікавим є те, що законодавець поширив презумпцію спільності майна за деяких обставин і на роздільне майно чоловіка та дружини. Це, зокрема, є можливим, якщо за час шлюбу роздільне майно кожного з подружжя істотно збільшилось у своїй вартості внаслідок спільних трудових чи грошових затрат другого з подружжя. Однак слід зазначити, що такі зміни повинні бути настільки суттєвими, щоб можна було навіть говорити про створення нової речі. На наш погляд, поліпшення повинні бути здійснені не менш як на 60% або вартість матеріалів, які були використані, повинна перевищувати вартість зміненої речі, а у інакшому випадку про створення нової говорити зарано. У разі спору це майно, за рішенням суду, може бути визнане об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Вірно зазначає З. В. Ромовська [5], яка вважає, що окрема власність дружини і чоловіка — це така сама реальність, яка постійно, паралельно існує із спільною власністю подружжя. Незважаючи на те, що кожен з подружжя самостійно розпоряджається, володіє і користується належним йому майном, здійснювати дані правомочності особа має з урахуванням інтересів сім'ї, насамперед дітей. Це означає, що право власності одного з подружжя не є правом, здійснювати яке він може лише відповідно до свого інтересу.

Сьогодні у зв'язку зі зміною економічних відносин у суспільстві, появою ринкової економіки змінилися і чинники, які впливають на набуття спільної сумісної власності. Вони є набагато ширшими і різноманітними. Якщо раніше джерелом матеріальних благ у сім'ї була переважно праця її членів і винагорода у вигляді заробітної плати, а майно складалося з предметів домашнього побуту та вжитку, то тепер важливу роль у накопиченні майна став відігравати капітал або

великі грошові кошти [6]. А тому доволі дискусійним залишається питання щодо підстав набуття права спільної сумісної власності подружжя на майно, яке було набуто ними під час перебування у шлюбі. У статті 22 Кодексу про шлюб та сім'ю містилася норма, за якою «майно, нажите подружжям під час шлюбу, є його спільною сумісною власністю». Оскільки у чинному Цивільному кодексі України вживався термін «набуття» права власності, саме він використовується в Сімейному кодексі України. Термін «набувати» означає ставати власником когось, чого-небудь, діставати, здобувати когось, що-небудь, купувати, збирати, наживати, нагромаджувати протягом якогось часу. Тобто слід погодитися з думкою вчених, що поняття «набувати» ширше за своїм змістом, ніж «наживати», а тому така правова конструкція як «майно, набуто подружжям», є більш науково виваженою. Отже, підставою набуття подружжям права спільної сумісної власності є така обставина як набуття (придбання, виготовлення, спорудження) майна за час шлюбу, крім випадків, встановлених законом або договором.

Виникнення права спільної сумісної власності подружжя відбувається в силу відповідних юридичних фактів. Юридичний факт — це передбачена нормою права конкретна соціальна обставина (подія, дія, стан), що є підставою для настання певних юридичних наслідків [7]. Першопочатковим фактом вважається державна реєстрація шлюбу чоловіка і жінки. Таке положення прямо передбачене в ст. 60 СК України. Доречно зазначити, що в юридичній літературі деякі автори вважають, що реєстрація шлюбу чоловіка та жінки сама по собі не веде до автоматичного виникнення права спільної сумісної власності.

А. В. Слепакова [8] зазначає, що склалися два підходи до розуміння підстав набуття права спільної сумісної власності подружжя. Деякі з авторів вважають, що такою підставою є спільна праця подружжя. Інші впевнено стверджують, що єдиною правовою підставою набуття спільної сумісної власності подружжя є факт перебування у шлюбі. Протилежною є думка О. В. Дзери [9], який вважає, що спільність майна подружжя ви-

никає під час шлюбу у випадку, коли докладаються спільні зусилля як чоловіка, так і дружини в набутті такого майна. Навіть якщо й один з них не мав самостійного заробітку (доходу) з причин навчання, ведення домашнього господарства, догляду за дітьми, хвороби і т. ін., то це означає, що він також своїми діями, які були спрямовані на спільне життя і створення умов для гармонійного розвитку сім'ї та її членів, брав участь у набутті майна, на яке поширюється правовий режим спільної сумісної власності. Така думка є більш-менш виправдана, але потребує все ж таки уточнення. Спробуємо звернутись до тлумачного словника [10]. Під зусиллям розуміють напруження фізичних, розумових або духовних сил, необхідне для виконання, здійснення чого-небудь. А термін «спільно» означає — разом, гуртом, спільними силами. На наш погляд, виходячи з наведеного визначення, така категорія як «спільні зусилля» є оціночною. На практиці буде дуже важко встановити межу, де саме будуть починатися і закінчуватися ці самі спільні зусилля, а тим паче, хто саме буде встановлювати цю межу.

Для прикладу можна навести фрагмент судового рішення. Позивач ОСОБА_1 звернувся до суду з позовом до ОСОБА_3 про розподіл майна, яке є спільною власністю подружжя та визнання права власності, в обґрунтування позову зазначив, що з відповідачкою перебував у зареєстрованому шлюбі з 27.07.2002 р., а 13.05.2011 р. шлюб було розірвано. В період зареєстрованого шлюбу 15.11.2004 р. сторонами на сумісні кошти для потреб родини була придбана квартира за адресою: АДРЕСА_1, яка була зареєстрована на ім'я відповідача. З приводу розподілу даної квартири сторони не можуть досягти згоди, позивач просив розподілити спірну квартиру та визнати за ним право власності на частину спірної квартири. 13.02.2013 р. ОСОБА_3 звернулась до суду із зустрічним позовом до ОСОБА_1 про визнання майна особистою власністю подружжя, вказавши, що спірна квартира АДРЕСА_1 була придбана особисто нею, за кошти, які їй надала її матір ОСОБА_5 після продажу своєї квартири 15.11.2004 р. Суд, дослідивши матеріали справи, вва-

жає первісний позов обґрунтованим та таким, що підлягає задоволенню, а зустрічний позов необґрунтованим, з наступних підстав.

Оскільки розглядається справа у межах заявлених вимог, на підставі доказів сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, згідно зі ст. 11 ЦПК України, то суд, проаналізувавши надані докази у справі, вважає, що первісний позов обґрунтований та підлягає задоволенню. В судовому засіданні було встановлено, що сторонами під час зареєстрованого шлюбу була придбана спірна квартира, з приводу якої вони не досягли згоди про поділ, тому суд вважає за необхідне розподілити спірне майно та визнати за позивачем право власності на 1/2 частину спірної квартири. Що ж стосується зустрічного позову, то він не підлягає задоволенню, оскільки в судовому засіданні було встановлено, що при укладенні угоди купівлі-продажу спірної квартири нотаріусом сторонам були роз'яснені положення статей 60, 65 СК України щодо набуття квартири у спільну сумісну власність. Позивачу за зустрічним позовом не належало будь-якого майна на праві особистої власності, отриманого нею до шлюбу, або в порядку спадкування чи дарування, кошти від продажу якого б вона внесла для придбання спірної квартири. В судовому засіданні свідки ОСОБА_5, які є батьками відповідачки (позивачки за зустрічному позову) пояснили, що гроші від продажу своєї квартири вони дали на придбання спірної квартири для мешкання родини доньки, але документального підтвердження передання грошей особисто для ОСОБА_3 для придбання спірної квартири надано не було. У зв'язку із тим, що придбання зазначеної квартири не було оформлено договором дарування, не було надано доказів надання грошей особисто позивачу за зустрічним позовом, а не для потреб родини сторін, а був оформлений договір купівлі-продажу, квартира була придбана для мешкання родини сторін, то надання допомоги батьками як позивача та і відповідача для придбання квартири, суд розцінює як допомогу для родини сторін, а не особисто позивачці за зустрічним позовом, тому в задоволенні зустрічного позову необхідно відмовити [11].

Розглянемо дане судове рішення ли-

ше з точки зору вже вирішеного і не вдаючись до дискусій з приводу законності такого рішення. Мати позивачки продав свою квартиру, за це отримує певну грошову суму. У зв'язку з тим, що її дочка не має власного помешкання, мати вирішує допомогти родині дочки і віддає їй цю суму. Кошти були передані з рук в руки, тобто ніяким чином не оформлені і доказів того, що мати дійсно передала їх, відсутні. За отриману суму родиною було придбане житло, в якому вони почали проживати. З наведеного нами вбачається, що для отримання певних грошових коштів, які потрапили до бюджету сім'ї, ані чоловік, ані дружина нічого не робили. Грошові кошти потрапили в сім'ю опосередковано, за допомогою третіх осіб. Тобто напруження фізичних, розумових чи духовних сил не відбулося, інших дій разом подружжя не виконувало. Звідси напрашується логічний висновок про те, що спільні зусилля не є достатньою правовою підставою для набуття права спільної сумісної власності подружжя.

Останнім часом значно почастишали випадки, коли молоді люди фактично живуть у шлюбі, але з різних причин не бажають офіційно реєструвати свої відносини. Не відстає від сучасності й законодавець, у зв'язку з чим у новому Сімейному кодексі України вже офіційно було визнано так званий фактичний шлюб. Відповідно до ст. 74 СК України, якщо жінка та чоловік проживають однією сім'єю, але не перебувають у шлюбі між собою або в будь-якому іншому шлюбі, майно, набуте ними за час спільного проживання, належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено письмовим договором між ними. Законодавець не обмежує і не встановлює часу спільного проживання чоловіка та жінки без шлюбу — вони повинні довести суду початок і кінець такого проживання і набуття в цей період спірного майна. Пленум Верховного Суду України в пункті 20 своєї постанови від 21.12.2007 р. «Про практику застосування судами законодавства при розгляді справ про право на шлюб, розірвання шлюбу, визнання його недійсним, та поділ майна подружжя» чітко визначив права фактичного подружжя,

які повинен мати на увазі суд при розгляді спорів про майно: «При застосуванні статті 74 СК, що регулює поділ майна осіб, які проживають у фактичних шлюбних відносинах, судам необхідно враховувати, що правило зазначеної норми поширюється на випадки, коли чоловік та жінка не перебувають у будь-якому іншому шлюбі і між ними склалися усталені відносини, що притаманні подружжю».

На наш погляд, зі свого боку, законодавець оминає застосування строків та термінів, що, в свою чергу, призводить на практиці до суб'єктивної оцінки суддів при вирішенні справ. Правовий статус майна, набутого особами в цивільному шлюбі, є таким самим, як і правовий статус майна подружжя, — спільна сумісна власність. Відповідно до норм законодавства поділ майна, що є об'єктом права спільної сумісної власності жінки та чоловіка, які не перебувають у шлюбі між собою або в будь-якому іншому шлюбі, відбувається згідно з положенням гл. 8 СК України. Таким чином, наразі поділ майна осіб, які перебувають у цивільному шлюбі, повністю прирівняний до поділу майна подружжя, яке офіційно оформило свої стосунки. Водночас незареєстрований шлюб має свою специфіку як у питанні правового захисту осіб, так і щодо поділу спільного майна, яке особи набули під час фактичних шлюбних відносин. Досить поширеними є ситуації з оформлення майна, яке було придбане фактичним подружжям за спільні кошти на когось одного. За умов «фактичних шлюбних відносин» майно, оформлене на одного з учасників вільних відносин, є виключно його майном, тобто факт проживання сім'єю не визначений, статус майна — приватна власність особи, яка є набувачем майна. Друга сторона права на таке майно не має, доки не доведе в судовому порядку, що воно є спільним. Отже, щодо проживання подружжя однією

сім'єю без реєстрації шлюбу можемо теж спостерігати відсутність жодних згадок про спільну працю такого подружжя у набутті спільної сумісної власності.

Іншого значення набувають спільні доходи. На наш погляд, на особливу увагу заслуговують саме грошові кошти, які були витрачені на купівлю того чи іншого спільного майна чи речей. Законодавством та правовою доктриною ще не вироблено жодного підходу до розуміння поняття сімейних коштів. Вважаємо, що вони мають бути спільними, тобто належати чоловіку і дружині на праві спільної власності. А отже, пропонуємо під терміном «спільні кошти» розуміти всі ті надходження до сімейного бюджету, які не будуть належати жодному з подружжя на праві особистої приватної власності.

Отже, підсумовуючи все вищевикладене, напрошується висновок, що єдиною підставою набуття права спільної сумісної власності подружжя є юридично визначений факт шлюбних відносин або проживання чоловіка і жінки однією сім'єю. Тобто, виходячи з положень сімейного законодавства щодо права спільної сумісної власності подружжя, немає юридичного значення, ким саме майно набуто, на кого зареєстроване і таке інше.

Дійсно, погодитись з тим, що ст. 60 СК України викладена коректно і науково вірно, неможливо. З приводу неї весь час точаться різного роду наукові дискусії. Тому вважаємо за потрібне норму ч. 1 ст. 60 СК України викласти у наступній редакції, а саме: «Майно, набуто подружжям за час шлюбу за рахунок спільних коштів, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу)».

ПРИМІТКИ

1. Ариванюк Т. О. Правове регулювання відносин власності між подружжям : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право, сімейне право, цивільний процес, міжнародне приватне право» / Т. О. Ариванюк. — К. : Б. в., 2002. — 20 с.

2. Сімейний кодекс України від 10.01.2012 р., із змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. — 2002. — № 21—22. — Ст. 135.

3. Жилінкова І. В. Проблеми правового режиму майна членів сім'ї : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право, сімейне право, цивільний процес, міжнародне приватне право» / І. В. Жилінкова. — Х. : Б. в., 2000. — 39 с.
4. Жилінкова І. В. Права подружжя щодо належного їм роздільного майна / І. В. Жилінкова // Науково-практичний журнал «Мала енциклопедія нотаріуса». — 2010. — № 6 (54). — С. 34—41.
5. Ромовська З. В. Українське сімейне право : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / З. В. Ромовська. — К. : Правова єдність, 2009. — С. 176.
6. Дякович М. М. Сімейне право : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. — К. : Правова єдність, 2009. — 512 с.
7. Скакун О. Ф. Теорія держави і права (Енциклопедичний курс) : підручник / О. Ф. Скакун. — Х. : Еспада, 2006. — С. 557.
8. Слепакова А. В. Правоотношения собственности супругов : автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Гражданское право, семейное право, гражданский процесс, международное частное право» / А. В. Слепакова. — М. : Б. в., 2004. — 34 с.
9. Дзера О. В. Правовий аналіз законодавчих змін щодо поширення правового режиму спільної сумісної власності подружжя на приватизоване майно (житло та земельні ділянки) / О. В. Дзера, М. М. Дякович // Науково-практичний журнал «Мала енциклопедія нотаріуса». — 2011. — № 5 (59). — С. 150—154.
10. Тлумачний словник української мови [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://eslovnuk.com>.
11. Єдиний державний реєстр судових рішень. Справа № 262/91/13-ц [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/>.

Беленко Марианна. Основания приобретения права общей совместной собственности супругов.

В статье на основе норм действующего законодательства осуществлено теоретическое исследование правового регулирования оснований приобретения права общей совместной собственности супругов. Рассмотрены основные юридические факты, на основании которых возникает общая совместная собственность супругов в контексте современного семейного законодательства.

Ключевые слова: право собственности, супруги, имущество, собственность, семья, договор, общая совместная собственность, общие средства, режим общности, основания приобретения права общей собственности.

Bilenko Marianna. Grounds for the acquisition of common matrimonial property.

Article contents theoretical research of the legal regulation of entry into the grounds of common matrimonial property that was made on the basis of the existing laws. Considered the main legal facts that are the base of matrimonial property in the context of modern family law.

Key words: ownership, marriage, property ownership, family, contract, joint property, joint property regime, base acquisition of common property rights.